

Rantaan hiljaksen, epätasaiseen tahtiin ajautuvat aallot kylvettivät yksinäistä kiveä. Kivi oli kuuma, sillä aurinko oli kohdistanut siihen useiden tuntien ajaksi säteensä. Kivi epäili ottaneensa itseensä eksakandelan valoa, mutta mitäpä kivi valovoimakkuudesta tiesi. Kuului molskahdus. Käsi kurottautui kiveä kohti tarttuen sen niljakkaimpaan kohtaan, vetäen perässään kivelle nousevan Suvi Härkösen. Suvi Härkönen istahti kivelle rennosti välittämättä istuimensa kuumuudesta. Suvi Härkönen heilutteli pikkutyttömäisesti varpaitaan veden pintaa rikkoen ja nautti alastonta vartaloaan mietiskellen tutkailevan tuulen häpeilemättömästä kosketuksesta. Suvi Härkönen hymyili ja vaikutti siltä, että voisi tyytyväisenä huokaista, jos olisi huokaistakseen. Suvi Härkönen vaikutti siltä, kuin voisi haukata annoksen meri-ilmaa keuhkoihinsa, jos olisi hengittääkseen. Suvi Härkönen kyykistyi asentoon, joka oli jollain etäisellä tavalla eroottinen, mutta osittain hullunkurinen. Häntä tarkasteleva henkilö olisi hiljaa itsekseen myhäillen voinut todeta nauttivansa näystä. Yksinäisellä kivellä, vasten avointa ulappaa, solakka naisvartalo tarjosi itseään katsojalle samalla, kun pää kuikuili rantaa kohden luoden illuusion älyllisestä kehitysvammasta. Lähempää katsoen erotti, kuinka koko vartalo oli liman peitossa. Varpaiden väliin oli kasvanut ihokudosta, tehden jalkateristä räpylämäiset. Suvi Härkönen pureskeli päivittäin sormiensa välejä niin, ettei ”räpyläkudosta” päässyt muodostumaan ja pilaamaan Suvi Härkösen käsien naisellisuutta. Suvi Härkönen avasi suunsa päästäen limaisen korahduksen. Suvi Härkönen hyppäsi veteen ja sukelsi. Suvi Härkönen ei ilmestynyt pinnalle. Meren rannalla Johanna Mariann hyppeli ja heitteli veteen nyrkkiinsä kokoisia kiviä. Johanna Mariann ei kelpuuttanut mitä tahansa kiviä. Hän oli hyvin tarkka tyttö. Johanna Mariann jätti maahan kivet, joiden väri oli liian tasainen, sekä kivet, joiden pinta oli liian sileä. Kivissä piti hänen mielestään olla persoonaa, niin kuin hänen isänsä sisustamassa olohuoneessa. Johanna Mariann otti reppunsa selästään. Repusta hän kaivoi esiin ison karkkipussin, jossa luki ”Jag älskar kräftor”. Johanna Mariann otti käteensä simpukanmuotoisen makeisen, nuolaisi sitä muutaman kerran ja laittoi sen tirsken kielensä päälle. Johanna Mariann piti karkkia suussaan hetken aikaa ja aloitti sitten hitaan pureskelun sulkien samalla silmänsä. Suvi Härkösen suusta valui rihmaista kuolaa hänen katsellessaan tyttöä, jonka heittämä kivi oli hetkeä aiemmin osunut kipua aiheuttaen Suvi Härkösen päähän. Suvi Härkönen seurasi, miten tyttö suoritti jokaisen karkin kohdalla saman rituaalin. Suvi Härkönen lähestyi tyttöä ääneti, niljakkaiden, pehmeiden räpyläjalkojen käydessä omalaatuista askelkulkua. Gubbe kuunteli tyttärensä tuottamaa tarinaa. Gubbe nyökkäili. Gubbe rakasti tyttärtään, eikä halunnut tämän kokevan elämässään lainkaan vastoinkäymisiä. Gubbe oli luonut tyttärelleen uran jo tämän ollessa esikoulussa. Kun Johanna Mariann nyt ylioppilaaksi päästyään haki korkeakouluun, myhäili Gubbe tyytyväisenä. Gubbe oli jo viisi vuotta aikaisemmin kutsunut rehtori Staffan Lökin rapujuhlinsa. Akvaviittien lomassa Staffan oli laulanut ja imitoinut erinäisiä vaikutusvaltaisia henkilöitä Gubben yllyttäessä häntä aina vain riemukkaampiin ja jopa hieman härskimpiin esityksiin. Illan ja sitä seuranneen yön aikana Gubbe sai taltioitua videokuvaa monesta tapahtumasta, joissa Staffan kunnostui, mutta jotka olisivat julki tullessaan tuhonneet maineikkaan rehtorin ja kunnanvaltuutetun uran. Eräässä videopätkässä Staffan oli lähikontaktissa maksullisen seuralaisen kanssa. Oli siis itsestäänselvyys, että Johanna Mariann pääsisi sisään Lök-Högskolaniin. Gubbe oli ulkoapäin tyyni mies. Johanna Mariann aisti, että hänen isänsä uskoi hänen kertomansa tarinan limaisesta, alastomasta karkkivarkaasta. Johanna Mariann tiesi, että hänen isänsä ei uskonut tarinan jokaista sanaa. Johanna Mariann väritti tarinaa kuvailemalla limaista naista verenhimoiseksi. Johanna Mariann valehteli kertomalla pakoon juoksustaan. Todellisuudessa Johanna Mariann oli jähmettynyt paikoilleen, aluksi pelosta. Limaisen naisen tarttuessa

karkkipussiin ja ottaessa kunnioittavin ottein siroihin sormiinsa karkin, tunsi Johanna Mariann jonkun hyvin oudon tunteen virtaavaan sisällään. Limainen nainen oli nuolaissut karkkia, laittanut karkin silmänsä sulkien suuhunsa. Johanna Mariann oli antanut katseensa vaelttaa naisen vartalolla. Johanna Mariannin käsi oli lähestynyt hitaasti naisen ylävartaloa. Limainen nainen oli räväyttänyt silmänsä auki, kun Johanna Mariann kosketti tämän paljasta rintaa. Gubbe tiesi, kuka oli Suvi Härkönen. Suvi Härkönen oli kuohahduttanut koko Strandbölen kyläyhteisöä 15 vuotta aikaisemmin. Suvi Härkönen oli salaisuus, joka ei saanut paljastua. Ruotsalaistutkimuksen aikaansaama laboratoriokoe, jossa pieni tyttö laitettiin hengityskojeeseen. Tyttö, jota hänen sisarensa, Johanna Mariann, ei tiennyt edes olevan olemassa, sai totuttautua elämään aina vain pidempiä aikoja vesisäiliössä. 14-vuotiaana Suvi Härkönen päästettiin uiskentelemaan kahden taistelusukeltajan koulutuksen saaneen luottohenkilön vahtiessa. Sinä hetkenä Suvi Härkönen sai vapautensa. Gubbe viritteli kehittämänsä suvistusverkkoa. Gubbe asetti jälleen kerran erilaisia karkkeja syöteiksi. Yksi asia ei tuntunut muuttuvan. Suvi Härkönen oli älykäs. Jostain syystä Suvi Härkönen meni silti aina karkkiansoihin. Suvistajien huono tuuri ja Suvi Härkösen pitelemätön niljakkuus johtivat vuodesta toiseen siihen, että Suvi Härkönen pysyi vapaana. Gubbe vihelteli heitellessään verkkoja veteen ilta-auringon maalatessa maiseman kauniiksi, kuin Gubben sisustama makuuhuone. Suvi Härkönen heräili vedenalaisessa kolossaan. Suvi Härkönen tuijotteli kolostaan kuin mureena. Suvi Härkönen seurasi kalojen parittelua. Suvi Härkönen seurasi hetkeä aiemmin hekuman kokenutta kalaa sen joutuessa petokalan kitaan. Suvi Härkönen seurasi pohjaan pudonneen ihmisruumiin hidasta turpoamista, joka johtui kaasujen muodostumisesta ruumiin sisällä. Suvi Härkönen laski päiviä siitä, kun ruumis päätyi veteen siihen päivään, kun turpoaminen etenisi niin pitkälle, että ruumis nousisi pintaan. Suvi Härkönen nousi vedestä ja venytteli jäseniään. Suvi Härkönen käveli luolaan, jonka Suvi Härkönen oli nimennyt lepakkoluolaksi. Kaksoismerkityksen korostamiseksi Suvi Härkönen oli ripustanut luolan seinälle kehystetyn kuvan, jossa lepakkonaiselle oli editoitu Tove Janssonin kasvot. Suvi Härkönen kampaili hiuksiaan peilin edessä ja ehosti kasvojaan pikaisesti. Suvi Härkönen puki ylleen verryttelyhousut ja hupparin, sekä pujotti jalkoihinsa tennarit. Suvi Härkönen lähti kävelemään oudosti askeltaen, määrätietoisesti. Kirjaston edessä kireän oloinen taksikuski poltteli piippua. Taksikuski otti päähän moni asia. Hän inhosi koko Strandbölen kylää. Taksikuski kaipasi kotiinsa Sysmään. Nuoruusvuodet Helsingin Kalliossa olivat houkutelleet muutokseen. Silloin helsinkiläiset olivat käyneet hänen hermoilleen. Myös Helsingissä törmäilleet maalaiset olivat ajaneet hänet raivon partaalle. Nyt rakastuminen ja muutto idylliseen Strandbölen tuntuivat elämän typerimmiltä teoilta. Karkkisyöppö nuori nainen oli pettänyt taksikuskiä jonkun paikallisen jalkapalloilijan kanssa. Kaikki tuntui turhalta. Viikoittaiselle kirjastokäynnilleen kyydittävä herttainen mummokin tuntui nyt pelkästään kiduttavan hyväntuulisuudellaan. Taksikuski käänsi stereoita kovemmalle Gösta Sundqvistin laulaessa elämältä kuulostavia riimejä. Taksikuski otti hansikaslokerosta viskipullon ja siemaisi kulauksen. Villu istuskeli Strandbölen kunnankirjaston tiskin takana. Nuorta miestä masensi. Vanhemmat muuttivat takaisin Viroon nuoren miehen suorittaessa asepalvelustaan. Villun psyyke ei kestänyt jatkuvaa komentelua, säntillisyyden tavoittelua, arvostelua, nuorten miesten seksistisiä juttuja. Villu ahdistui massakäyttäytymisestä. Vaikeudet armeijassa kärjistyivät metsäleirillä vahingossa lauenneeseen rynnäkkökivääriin, joka ei vahingoittanut ketään, paitsi Villun itsetuntoa. ”Villu laukesi liian nopeasti” ja ”Vahinko-Villu” – huutoja ei tarvinnut kauaa sietää. Villun psyyke romahti ruokalassa. Villu alkoi syödä hernekeittoa sormillaan ja pyyhki kätensä tuvan vitsiniekkään, Kurkelaan. Kurkela uhkasi piestä Villun tupakkapaikalla ja väänsi

tätä nenästä. Miehet eivät ehtineet tupakkapaikalle. Tarvittiin viisi sotilaspoliisia irrottamaan Villu Kurkelan hengettömästä ruumiista. Työkokeilu kirjastossa tuntui muuten mukavalta, mutta Strandbölen asukkaiden ylimielinen käytös vieraspaikkakuntalaista ja ulkomaalaistaustaista Villua kohtaan masensi muutoinkin herkkää nuorta miestä. Villulla oli kuitenkin yksi positiivinen asia elämässään. Viikoittaiselle lukutuokiolle tuleva hiljainen, oudosti kävelevä nainen oli herättänyt Villun mielenkiinnon. Nainen ei ikinä lainannut mitään. Hän lueskeli romaaneja. Nainen jätti monesti kirjoja kesken, sillä hän ei koskaan viihtynyt kirjastossa tuntia pidempään. Villu luki samoja kirjoja kuin nainen. Hän tunsia sieraimitaan kirjoissa viipyilevän, merkillisen tuoksun, joka oli peräisin salaperäisestä naisesta. Suvi Härkönen astui kirjaston lukusaliin, kädessään John Irvingin The Water-Method man. Suvi Härkönen pyrki lukemaan englanninkielellä kirjoittavien kirjailijoiden kirjat alkuperäiskielillään. Istuutuessaan lukemaan Suvi Härkönen tunsia kirjastonörtin tuijotuksen. Avatessaan kirjan sivulta 135, johon oli viimeksi jäänyt, huomasi Suvi Härkönen lapun, jossa luki terveiset Villulta ja kutsu kirjaston kahvilaan. Suvi Härkönen katsahti suoraan Villua kohti ja pudisteli hitaasti päätään, tehostaen viestiään repimällä lapun. Suvi Härkönen jatkoi lukemista tarkalleen tunnin ja poistui kirjastosta. Ärtynyt taksikuski saatteli herttaisen mummon kotiinsa ja otti vastaan pyynnön hakea asiakas kirjastolta. Pysäyttäessään autonsa kirjaston eteen taksikuski rekisteröi oudosti kävelevän naisen, joka oli pukeutunut huppariin. Tätä lähestyi kirjastossa työkokeilussa oleva virolainen avohoitopotilas, jonka perheen edesottamukset Virossa koko Strandböle tuntui tietävän poikaparkaa paremmin. Virolaisen kädessä oli pistooli, Sig Sauer P226, samanlainen kuin taksikuskilla kainalokotelossaan. Hermostunut taksikuski näki, miten poissaolevalta vaikuttava nuori mies kolkkasi naisen tajuttomaksi ja osoitti häntä pistoolilla. Suivaantunut taksikuski nosti naisen auton takapenkille ja siirtyi ratin taakse ilmeettömän Villun kertoessa ajo-ohjeet. Taksi lähti liikkeelle. Johanna Mariann riisui vaatteensa rannalla ja pulahti uimaan. Hän saapui yksinäisen kiven luo ja nousi istumaan, nauttien auringon ja merituulen ristisiitoksesta. Hän odotti naista, merenneitoa. Häntä kiinnosti tuo sukulaissielulta vaikuttava friikki. Hän tunsia naisen ominaistuoksun kivellä. Johanna Mariann tunsia hämmäntävää halua nuolla kiveä. Hän pudisteli itsekseen päätään ja naurahteli vaivaantuneesti ääneen, peläten omia ajatuksiaan. Johanna Mariann hyppäsi veteen ja ui kohti rantaa. Gubbe oli huvimajassa, jossa hänen tyttärensä vietti aikaa poikaystäviensä kanssa. Gubbe tiesi, että Suvi Härkönen oli käynyt majassa useita kertoja. Gubbe kätke karkkipusseja majaan. Gubben povitaskussa oli ladattu pistooli. Hän oli päättänyt, että laboratoriokokeen loppu suoritetaan tänä kyseisenä vuorokautena. Suvi Härkönen palasi tajuihinsa auton takapenkillä. Tuohtunut taksikuski kurvasi huvimajan pihaan. Kirjastonörtti katseli eteensä lasittunein katsein. Suvi Härkönen esitti tajutonta. Suvi Härkönen tunsia, että veteen olisi päästävä pian. Taksikuski ilmoitti asiakkaalleen päätepysäkin olevan tässä. Asiakas nousi autosta ja ilmoitti kuljettajalle, että takaovi on avattava. Raivon valtaan joutunut taksikuski käveli rauhallisen oloisena takaovenkahvaan tarttuen ja vetäisi toisella kädellään pistoolinsa esiin. Gubbe astui ulos huvimajasta. Villu aloitti tanssimisen. Johanna Mariann astui huvimajan pihalle ja todisti outoa näkyä. Taksikuski ja hänen isänsä seurasivat pistoolit käsissään, miten kirjastossa työskentelevä outo virolainen nuori mies tanssi pistooli kädessään balettia. Liikkeet olivat sulavia ja todella harjoittelun oloisia. Johanna Mariann huomasi limaisen naisen ryömivän esiin auton takapenkiltä todella sairaan oloisena. Nainen oli repinyt ja purrut yllään olevia vaatteita ahdistunutta oloaan purkaakseen. Taksikuski tähtäsi Villua kohti ja ampui. Villu teki käsittämättömän hypähdyksen ja ampui luotia väistäessään tarkan laukauksen joka surmasi taksikuskin välittömästi. Gubbe ampui Villua kohti. Villu kuuli päässään vain Straussin Radetzky-marssin ja tanssahteli sen tahdissa

lähestyen Gubbea. Silmänräpäyksessä Villun kädessä oli Gubbenkin pistooli. Villu jonglööri pistooleilla Gubben seisoessa pelon kangistamana. Johanna Mariann tarttui Suvi Härkösen käteen ja siskokset kulkivat rantaa kohden. Villu oli täysin poissa tolaltaan. Gubbe laskelmoi hetken, jolloin molemmat Villun heittelemät pistoolit olivat ilmassa ja taklasi tämän maahan. Gubbe alkoi moukaroida Villua molemmin käsin, kunnes havahtui siihen, että pahoinpitelee hervotonta ruumista. Gubbe raahasi molemmat ruumiit taksin takakonttiin. Gubbe tiesi, että voi tehdä omilla maillaan mitä haluaa ja sytytti auton sisältöineen palamaan. Samalla hän kuuli äänimerkin. Mielen täytti taas suvistushimo. Gubbe otti maahan pudonneen pistoolin ja tarkasti, että lippaassa on luoteja. Gubbe lähti kävelemään rantaa kohti. Gubbe löysi revityn verkon. Hän kuuli kikatusta. Yksinäisellä kivellä istuivat Johanna Mariann ja Suvi Härkönen karkkeja syöden. Gubbe huokaisi.